VERSLAG VAN HET SESSIEDEBAT VAN DE RAAD DER GEMEENTE HAARLEMMERMEER OP DONDERDAG 11 MEI 2023

Onderwerp: RV Herijking aanpak van oneigenlijk gebruik van gemeentegrond (7502314)

Voorzitter: dhr. J.A. Kos

De leden: mw. B.M. Antolini, dhr. M.L. Beusenberg, dhr. T.M. Blom, dhr. E. Hagemeijer, mw. J.M. Hup, mw. G. Knikker, dhr. R.P. van Laar, dhr. A. de Ruiter, dhr. P.J.M. Schouten, dhr. H.P. Spijker, mw. B.C. van Straten-van Diepenbeek, dhr. E. Vermeulen, mw. M. Woolthuis

Griffier: dhr. B. Heerema

Portefeuillehouders: mw. C.F.M. van der Meij, mw. M. Steffens-van de Water

Insprekers: Geen

De VOORZITTER: Dames en heren, van harte welkom. Wij gaan een sessie houden over de aanpak van oneigenlijk gebruik van onze gemeentegrond. Ik weet dat u twee weken de tijd hebt gehad om zich goed voor te bereiden. U bent dus goed uitgerust. We hebben geen insprekers. Het gaat over stukjes grond vanaf twintig jaar. De heer Blom heeft mij net gezegd dat hij al twintig jaar zit te wachten om het woord hierover te voeren en vroeg of hij als eerste mocht. Dus mijnheer Blom, ga uw gang.

De heer BLOM: Dank u wel. Dan krijg ik eens in de twintig jaar eens mijn zin. Voorzitter, eigendom is een recht dat het fundament vormt van onze samenleving. Er zijn mensen die dertig jaar betalen om een stukje van onze gemeente te kunnen bezitten en te bewonen. Dit eigendom is verankerd in een instituut, dat het Kadaster heet. Daarin wordt de grootte van de percelen bijgehouden en welke personen eigenaar zijn. Bij overdracht van eigendom is er een notaris, die de omschrijving en de gegevens vastlegt in een akte. Als een nieuwe eigenaar de afmetingen van zijn perceel wil weten, staat de oppervlakte op deze akte. De afmetingen zijn bij het Kadaster op te vragen. Het Kadaster levert deze informatie voor € 89,95 per perceel. Ook kan het Kadaster de afmetingen in het veld uitzetten, zodat eenieder op de hoogte is van de grenzen van het perceel. Dat kost € 699,00. Als een inwoner uit onze gemeente komt klagen dat het stukje grond dat in oneigenlijk gebruik is, wordt teruggevorderd door de gemeente, is onze mening dat deze inwoner zelf steken heeft laten vallen, wat betreft de afmetingen van het eigendom. Onze insteek is dus: handhaving. Verkoop wat we als gemeente niet nodig hebben, of verhuur het desnoods en draai het oneigenlijk gebruik terug. Beleid toespitsen op bepaalde wijken houdt in dat er elders niets gebeurt. Wij vinden dat niet wenselijk. Kortom, zet ambtelijke capaciteit in en voer uit wat al jaren eerder had moeten gebeuren.
Ik hoor de wethouder al denken: daar hebben we de mensen en het geld niet voor. Dat kan niet de reden zijn dat dit onderwerp te weinig aandacht krijgt in onze gemeente. Bij verkoop of verhuur komt er geld vrij, waardoor het weleens meer op zou kunnen brengen dan dat het kost. Ook de WOZ-waarde van de woningen stijgt door grotere percelen, zodat aan die kant ook wat te verdienen is. En ook het onderhoud wordt minder. Drie redenen dus om het oneigenlijk gebruik van gemeentegronden nu eens echt aan te pakken. Voorzitter, tot zover.

De VOORZITTER: Dank u zeer, dan gaan we naar de heer Spijker van EEN Haarlemmermeer. Gaat uw gang.

De heer SPIJKER: Dank u wel, voorzitter. Het is goed dat wij als raad weer duidelijke kaders gaan stellen voor oneigenlijk gebruik van gemeentegrond. Maar door slechte communicatie bij koop en in het Kadaster is het voor bewoners moeilijk te ontdekken welke percelen nog privégronden zijn. Als we de casus nemen van vijf woningen in Badhoevedorp, met tuinen die al veertig jaar gedoogd zijn en niet in de gemeentelijke objecten vertegenwoordigd zijn, of een vergelijkbare casus met andere locaties in Haarlemmermeer, moeten we een ander kader ontwikkelen, voordat de gemeente verzandt in een hausse aan procedures met extreme kosten en een tekort aan mankracht. EEN Haarlemmermeer heeft hiervoor drie oplossingen. Eén, gemeente Enschede hanteert het houderschap. Houderschap kan vele vormen aannemen, zoals gebruik, huur, bruikleen of pacht. Twee, laten we in het geval van eigendom door een Vereniging van Eigenaren, die niet geïnteresseerd zijn in het kopen hiervan, vooral zoeken naar een andere vorm van verkoop aan de betrokken eigenaren. Drie, wat betreft de casus op de Meidoornweg in Badhoevedorp wijzen we u erop dat al veertig jaar een deel te goeder trouw in gebruik is, zoals omschreven in artikel 3.99 van het Burgerlijk Wetboek. Het zwart-wit verkopen aan VvE's of terugvorderen is te beperkt en zal de nodige problemen opleveren. Dank u wel.

De VOORZITTER: Dank u wel. Dan gaan wij naar de PvdA, de heer Van Laar.

De heer VAN LAAR: Dank u wel voorzitter. De PvdA heeft met verbazing kennisgenomen van dit stuk. Wij hebben enkele maanden geleden een informatieve bijeenkomst gehad over dit onderwerp. Toen waren we voor mijn gevoel vrij eensgezind over het feit dat de gemeente, als het gaat om oude zaken en om stukjes groen van 15 centimeter breed, niet zo moeilijk zou moeten doen als de gemeente nu doet en maar twee smaken aanbiedt, namelijk verkopen of ontruimen. Dat leidt in veel situaties tot onoverkomelijke bezwaren bij eigenaren of buren. Wij hadden van het college een voorstel verwacht met een wat ruimer instrumentarium om die zaken tot een goed einde te brengen. Zoals mijn voorganger al zei, lijkt bijvoorbeeld in bruikleen geven een hele goede optie, waarbij niemand echt hoeft te kopen en waarbij de grond ook niet echt van de eigenaar wordt en de huidige situatie gewoon blijft zoals die is. Zeker als dat al meer dan twintig jaar of veertig jaar zo is, en als het gaat om 15 of 20, 30 centimeter of 1 meter gaat, zou dat toch moeten kunnen. Wij vragen ons echt af waarom het college niet gekozen heeft voor een wat ruimere gereedschapskist met wat meer instrumentarium.
Wat we wel fijn vonden, is dat het college af lijkt te stappen van het beleid dat mensen naar de rechter moeten om de verjaring vast te laten stellen. Daarvan vielen mij echt de schellen van mijn ogen, dat je als gemeente van een bewoner eist dat hij of zij naar de rechter stapt om verjaring aan te tonen, terwijl je als gemeente al weet dat er inderdaad sprake is van verjaring. Dat doe je dan alleen maar om een schadevergoeding te kunnen eisen, zodat je wat geld terugkrijgt voor die grond. Om je bewoners zo op kosten te jagen – alleen kapitaalkrachtige bewoners kunnen dat – om een paar honderd euro te innen, vond ik echt opzienbarend. Ik ben blij dat daarvan afgestapt wordt, maar de procedure zoals die nu beschreven wordt, is overigens nog steeds vrij zwaar. Daar geldt namelijk ook weer de redenering dat er een 1,5 meter hoge afscheiding moet zijn gedurende twintig jaar. Als die 1 meter hoog is, kan het weer niet. Ik vraag me af waarom hier niet gewoon een meer maatwerkbenadering is gekozen en waar zeker bij de casussen van twintig jaar gewoon gekozen wordt voor het oplossen van een situatie. Het college zegt te gaan prioriteren en alle andere zaken voorlopig niet te gaan behandelen, maar die blijven dus wel allemaal gewoon bestaan. Zo kom je nooit door die massa heen. Wij roepen het college op met een nieuw voorstel te komen met een passendere benadering die problemen daadwerkelijk oplost voor mensen, in plaats van ze te laten voortbestaan.

De VOORZITTER: Dank u wel. We gaan naar mevrouw Woolthuis van de HAP.

Mevrouw WOOLTHUIS: Dank u wel voorzitter. Vanavond bespreken wij de herijking van de aanpak van oneigenlijk grondgebruik. Belangrijk, want de juiste manier van het aanpakken van deze oneigenlijke grondgebruiken hebben wij in deze gemeente duidelijk nog niet gevonden. Als fractie ondersteunen wij

de eigenaar van grond die het niet accepteert dat deze grond zonder toestemming in gebruik wordt genomen door een ander. Maar wij vinden wel dat er een verschil is tussen bewust grond in gebruik nemen en onbewust grond in gebruik hebben. Zeker op dit laatste punt knelt de schoen. Op dit moment hebben wij een signaalgerichte aanpak, zonder enige ruimte voor maatwerk. De afgelopen tijd hebben wij echter heel veel mensen gesproken die bericht en/of een dwangsom hebben gehad wegens oneigenlijk grondgebruik. Mijn fractie is op vele plekken geweest en het gaat vaak om oude huizen waarbij elk persoon een eigen verhaal heeft over grond die te goeder trouw in gebruik is en waarbij zwart-witfoto's het bewijs vormen. Er is onvrede, vaak gevoed door slechte communicatie. Na de informatieve sessie die wij als raad hebben gehad hierover, had mijn fractie hoop op een solide beleid, maar we zien er weinig van terug. Als laatste hebben wij ook een groot vraagteken bij de kosten. Hoe reëel zijn deze eigenlijk?
Als ik naar het beleid kijk, valt een aantal dingen me op. Als eerste prioriteit geven we aan preventieve maatregelen te nemen. Als fractie zijn we geïnteresseerd in wat deze preventieve maatregelen dan inhouden. Ik citeer uit het stuk. "We gaan het inwoners onmogelijk maken om oneigenlijk grond te gebruiken, doordat er bijvoorbeeld harde afscheidingen tussen een particulier perceel en een openbare groenvoorziening liggen". Lezen wij nu goed dat we geen kleine stukjes grond meer voor de huizen gaan aanleggen, maar tegels? Dit zal het straatbeeld niet ten goede komen. Dan lezen wij ook nog eens dat nieuwe woongebieden kunnen worden gecontroleerd. Waarom staat hier 'kunnen'? Maak een plan van aanpak, zeker voor de recente bouw en de nieuwe wijken. Ga deze controleren.
College, bent u het met ons eens dat we over tien jaar hetzelfde gesprek weer voeren als we dit niet doen, maar dan over de woningen die vandaag de dag worden gebouwd? Mijn fractie mist ook nog een lijst met straten waar de herinrichting op de planning staat. Waarom pakken we die niet als uitgangspunt? Zeker als we werk met werk willen maken. Dan kunnen we ook gelijk in overleg treden met bewoners om een eventuele terugvordering van grond gelijk te laten lopen met de werkzaamheden, zodat dit netjes op elkaar aansluit. Dit is ook handig als het recht op overgang tot het eigen erf hierin een rol speelt.
Dan nog de communicatie, hier lezen wij niets over. Toch weten wij van contact met inwoners dat het hieraan schort. Er heerst het gevoel dat mensen bewust worden uitgekozen en een dwangsom krijgen, terwijl anderen pas veel later nieuws krijgen. Ook de toon van de brieven die wij onder ogen hebben gekregen, is heel naar. Zeker als we het hebben over straten en wijken waarin herstructurering gaat plaatsvinden, communiceer dan naar de gehele wijk of straat, zodat het voor iedereen duidelijk is wat er gaat gebeuren en waarom. Voor HAP geldt dat er samen uitkomen centraal moet staan, en dat handhaving het laatst ingezette middel moet zijn.
En dan nog de kosten. Deze worden naast de reguliere ambtelijke capaciteit geraamd op € 200.000,00 per jaar. Met financiële risico's en alle lopende processen in ogenschouw lijkt dit erg optimistisch. We horen graag van het college hoe reëel dit budget is.
Ik sluit af met een morele oproep. We weten allemaal dat het heel makkelijk is om naar een ander te kijken, en als de buren een langere tuin hebben, is het heel makkelijk het hekje een stukje naar achteren te plaatsen. Er kunnen echter meer redenen zijn waarom de tuin van de een groter is dan die van een ander. Onze oproep is dus dit niet te doen. Dank u wel, voorzitter.

De VOORZITTER: Dank u zeer. Ik denk dat de tuin en het hekje niet over mijn tuin ging, anders bent u van harte welkom om mijn tuin te komen bekijken, We gaan naar de VVD, mevrouw Van Straten.

Mevrouw VAN STRATEN: Dank u wel, voorzitter. Mijn collega Blom van het CDA gaf het al aan. In de kern gaat het hier om het eigendomsrecht. Het is wat de VVD betreft zeer de moeite waard om dat te beschermen, en ook het eigendom van de gemeente. Dat is namelijk het eigendom van ons allemaal. De VVD is al eerder duidelijk geweest: landjepik mag niet en als inwoners dat wel doen, zijn er simpelweg twee oplossingen. Je biedt het te koop aan als de grond niet nodig is voor de gemeenschap, of je gaat handhaven. Er werd hier door mijn collega's gezegd dat maatwerk niet mogelijk is. In 2015

was dat het beleid en toen kwamen we erachter dat dat veel te omvangrijk is, dat we dat helemaal niet aankunnen als organisatie en dat het veel te kostbaar is. Dus toen zijn we, zoals goed is bij beleid, dat gaan evalueren en bijsturen en dat hebben we in 2017 gedaan. Toen hebben we gekozen voor het piepjessysteem, het signaleringssysteem. Nu zijn we weer een aantal jaren verder en gaan we kijken of dit nog goed werkt. We zijn tot de conclusie gekomen dat er wel wat bijsturing nodig is, want het is nog steeds te omvangrijk. Er zijn dus kennelijk heel veel mensen die dit doen. We krijgen jaarlijks een voortgangsrapportage -- althans, die wordt nu toegezegd -- en daarmee kunnen we in ieder geval bijhouden of dit nieuwe beleid zinvol is. Wat nu voorgesteld wordt, is een aantal kleine wijzigingen, die zijn gebaseerd op de informatieve bijeenkomst die we hebben gehad. Ik wil het eigenlijk geen bijeenkomst noemen. We hebben in een soort van workshops gezien met welke dilemma's de gemeente geconfronteerd wordt en welke mogelijke oplossingen er zijn. De VVD ziet de informatie en feedback die toen opgehaald is terug in dit stuk en kan zich dan ook vinden in de voorgestelde prioritering en in het aanpassen van de uitgangspunten. Nieuw en best wel spannend is dat we ook een hardheidsclausule hebben. Voor de gevallen waarin we allemaal het gevoel hebben dat het toch wel heel onredelijk of onwenselijk is, gaan we de directie mandateren een maatwerkoplossing te vinden. Dat is spannend, want we geven iets uit handen, maar omdat we die voortgangsrapportage ieder jaar krijgen, vermeld dit daar dan ook in en dan kunnen wij daar als raad zicht op houden. Wat ons betreft is het dus een goed voorstel.
Wat wij nog willen meegeven, is dat de kosten om het eigendomsrecht te beschermen waanzinnig hoog zijn. De opbrengsten van eventuele grondverkoop compenseren dat niet, dus we kunnen echt financiële uitdagingen tegenkomen. Wat ons betreft moet dat duidelijker gecommuniceerd worden. Het belang van communicatie wordt genoemd in dit voorstel. Makelaars worden aangeschreven om kadastrale gegevens te controleren, want hier wordt heel vaak gedaan alsof mensen niet wisten dat ze misschien een stukje grond gepikt hadden, maar zoals mijn collega van het CDA aangaf, kan dit gewoon gecontroleerd worden. Als je dit grondig doet, had je dit dus gewoon kunnen weten. Wat ons betreft mag er ook wel duidelijker gecommuniceerd worden, bijvoorbeeld in de InforMeer, ook naar inwoners, dat zij een plicht hebben dit goed te controleren. Als ze zich daaraan niet houden, is landjepik gewoon een vorm van diefstal en dat vinden wij nu nog best wel vrijblijvend. Ik zou wel eens willen weten of daar ook de mogelijkheid er een boete voor op te leggen tegenover staat. Dat is tot nu toe de inbreng van de VVD.

De VOORZITTER: Dat roept een vraag op bij de heer Van Laar.

De heer VAN LAAR: Dank u wel, voorzitter. U noemde al de workshops die we hebben gevolgd. Daar ging het ook over de bekende situatie in Nieuw-Vennep, een hele straat met allemaal mensen die een meter extra voortuin hebben en omdat één persoon weigert dat te kopen, kan de hele straat niet meedoen, want dan ontstaat er een zaagtand. Daarom blijven al die percelen tot in de eeuwigheid oneigenlijk gebruik van gemeentegrond. Op welke manier biedt dit nieuwe beleidskader daar nu een oplossing voor? Want er blijven nog steeds maar twee smaken, kopen of ontruimen. U zegt dus, hup, met de bulldozer eroverheen, al die mensen hun voortuintje kwijt. Ik zie daar geen oplossing in.

De VOORZITTER: Mevrouw Van Straten, de bulldozer.

Mevrouw VAN STRATEN: Ik hoop dat u het dan niet over mij heeft, voorzitter. In ieder geval zien wij dat in dit stuk een manier wordt gevonden om de regels zodanig aan te passen dat ook met dit soort situaties omgegaan kan worden. Zoals ik al aangaf, hebben we hardheidsclausule voor bijzondere gevallen. Als een echt onwenselijke situatie zich voordoet, kan er altijd op die manier besloten worden. Ik zie dus wel degelijk manieren, waarop dit beleid beter past bij dit soort situaties dan het vorige beleid.

De VOORZITTER: Dat roept een vervolgvraag op? Nee, een slokje water. Dan gaan we naar de heer

Schouten van GroenLinks.

De heer SCHOUTEN: Dat is snel. Dank u wel, voorzitter. Wat GroenLinks betreft is het klip-en-klaar. Het uitgangspunt moet zijn dat eigendommen van een ander gerespecteerd worden en dat je ervan afblijft. De prioriteit ligt bij preventie, dat is wat ons betreft ook key, want dan voorkom je al een heleboel aan de voorkant. Handhavend handelen moet alleen gebeuren als de woon- en leefomgeving wordt aangetast en als de grond echt nodig is voor gemeentelijke zaken. GroenLinks is wel geschrokken van de aantallen. In het raadsvoorstel staat dat uit onderzoek blijkt dat bij een derde van alle grondgebonden woningen mogelijk sprake is van gebruik van gemeentegrond. Dat is nogal een aanname. Als je die aantallen afzet tegen de ontvangen en behandelde signalen, slaan we nog geen deuk in een pakje boter. Er verandert helemaal niets volgens mij, we blijven het piepsysteem hanteren dus aan de voorkant verandert er niets. Aan de achterkant gaan we wat prioriteiten verleggen. Het blijft gewoon een ingewikkeld, tijdrovend en kostbaar proces om het in kaart te brengen en hierop te handhaven. Gaat het wat opleveren? Dat is nog maar de vraag.

De VOORZITTER: Dank u zeer. Dan gaan naar D66, mevrouw Knikker.

Mevrouw KNIKKER: Dank u wel, voorzitter. Ik hoorde het mijn collega's ook al zeggen, het uitgangspunt is dat we niet accepteren dat gemeentegrond wordt onttrokken voor privédoeleinden zonder toestemming van de gemeente. Daar moeten we echt paal en perk aan stellen. Ten eerste omdat we als overheid rechtvaardig en betrouwbaar willen zijn, maar ten tweede ook omdat het ons gewoon geld kost als er grond wordt onttrokken. In navolging van GroenLinks, schrik ik ook van het getal van mogelijk 18.000 grondgebonden woningen waar dit speelt. Dat betekent dat het ook gaat om heel veel plekken waar woningen aan openbare groenvoorzieningen liggen, die mogelijk minder groen worden. De raad noemde het in 2017 een hoofdpijndossier en ik hoorde mevrouw Van Straten al zeggen dat die methode van 2015 te arbeidsintensief was. Het werkte wel, maar het kon gewoon niet voor de gemeente. Bij de signaalgerichte aanpak waar toen voor is gekozen, had mijn fractie twijfels. Het is namelijk niet eerlijk, de ene inwoner mag gratis gebruik maken van de grond en als iemand piept, moet de ander gaan betalen. Dat is in strijd met het gelijkheidsbeginsel. Een ander belangrijk punt waar wij ons zorgen over maakten, is dat dit niets aan preventie doet. Aan de voorkant lossen we dit probleem niet op, dus bij alle nieuwe ontwikkelingen houden we in stand wat we al hebben. We zien dat terug in de evaluatie van de afgelopen jaren. Dat het roer om moest en dat er een herijking moest komen, is logisch.
Dit voorstel biedt wat ons betreft dan ook meer ruimte voor ons als gemeente. Het is veel minder rigide. Ik hoor de PvdA zeggen dat er eigenlijk helemaal geen maatwerk in zit, maar ik lees wel degelijk opties over maatwerk. Bijvoorbeeld dat kabels en leidingen die altijd grond waren om iets af te wijzen, nu wel reden kunnen zijn dat het kan als het al in iemands tuin ligt, of bij de buurman, of als de provider of netwerkbedrijf er geen probleem mee heeft. Er zit dus wel degelijk ruimte in en ik denk dat die preventiekant heel belangrijk is. Ik hoor daar meer collega’s over. Dat kan richting makelaars, notariskantoren en het Kadaster. Maar het is ook de eigen verantwoordelijkheid van inwoners om daar goed op te letten. Dat levert aan de voorkant meer duidelijkheid en transparantie op, en daarmee hopelijk dus ook minder gedoe en een gang naar de rechter aan de achterkant, want dat willen we natuurlijk ook niet met zijn allen. Die hardheidsclausule vinden wij ook een goed idee en in die voortgangsrapportage zien we graag wat dat gaat opleveren.
We hebben nog wel een paar vragen. We moeten er alles aan gaan doen om verjaring te voorkomen. We lezen ook dat er nog een plan van aanpak wordt opgesteld voor de wijken die jonger zijn dan twintig jaar, of waar minder dan twintig jaar geleden gehandhaafd is. Ik denk aan de wijk Floriande, waar ik zelf woon, enorm groot. De eerste woningen zijn van 2002. Daar zitten we nu dus als we het hebben over verjaging, in deze wijk in deze tijd. Ik hoor graag van het college wat de termijn is waarop we het plan van aanpak en de kostenraming kunnen verwachten. Dan is er ook een stukje over de inzet van die flexibele schil voor tijdelijke capaciteit. Ik hoorde GroenLinks al zeggen dat dit nog tot in de eeuwigheid

duurt, kijkende naar hoeveel signalen we jaarlijks kunnen behandelen. We weten allemaal dat er eigenlijk geen geld is en dat we meer capaciteit zouden willen. Ik vraag me dan af wat deze extra inhuur brengt, om hoeveel fte's het gaat, wat de winst op jaarbasis is als het gaat om de aanpak van signalen, en wat we daar dan aan tijd mee kunnen winnen.
Het laatste punt gaat over inwoners die een aankoopverzoek doen. In het stuk wordt gesteld dat we daar twaalf maanden voor nemen. Dat is best wel ruim. Andere gemeenten hebben vaak een soort schema, waarin staat dat de gemeente periodiek, bijvoorbeeld drie keer per jaar, alle aanvragen die worden gedaan met betrekking tot grondaankopen in één keer afhandelt. Is dat nog iets waar wij naar zouden kunnen kijken? Immers, dat een inwoner twaalf maanden moet wachten nadat hij een verzoek heeft gedaan, lijkt me niet helemaal de bedoeling.

De VOORZITTER: Dank u wel. Dan gaan wij naar SRH, de heer Beusenberg.

De heer BEUSENBERG: Dank u wel voorzitter. Ik ben het helemaal eens met de visie van mevrouw Van Straten. Als het van de gemeente is, moet je er met je handen van afblijven. Als het terug te vorderen is, vorder je het terug. Ik heb daar wel een paar suggesties bij. Is het niet een idee een verkoper te verplichten een toetsing te laten doen door een notaris, niet alleen bij het Kadaster maar ook bij de gemeente zelf? Dan kunnen de oppervlakten naast elkaar gelegd worden en kan die kavel met een woning erop bij een kloppend verhaal gewoon verkocht worden. Ik zou het college willen vragen toch harder te werken aan een nieuwe aanpak om dit soort zaken te voorkomen. Voor de zaken die bijna verlopen zijn, zou ik willen vragen of het juridisch mogelijk is in bepaalde wijken, waar dit veel voorkomt, iedere woningeigenaar te vertellen dat hij of zij in principe in overtreding is, tenzij hij of zij kan aantonen dat dit niet het geval is. Wellicht is dat een oplossing. Het verlies omtrent die oudere zaken, dus van dertig en veertig jaar geleden, zou ik als gemeente zijnde dan maar nemen, maar de prioritering zou moeten liggen bij het voorkomen van nieuwe gevallen. Daar wil ik het even bij laten, voorzitter.

De VOORZITTER: Dank u zeer, exact binnen de tijd. Wij zijn van oplossingen met bulldozers gegaan naar oplossingen met notarissen gegaan. We gaan eens kijken wat de ChristenUnie-SGP voor ideeën heeft.

Mevrouw HUP: Dank u wel, voorzitter. Ik kan mij best wel aansluiten bij iedere partij die ik al gehoord heb, maar we hebben er zelf ook een mening over. We snappen de keuze om het anders aan te pakken, aangezien de vorige aanpak niet helemaal uitvoerbaar leek. We hebben al een heel mooie tijdlijn gehad van de VVD. Dat is heel fijn, want dan hebben we die ook gelijk helemaal scherp. Ik kon het al teruglezen, maar dit geeft toch wat meer houvast.
Het is nogal een grote klus en het is misschien ook wel een meerjarenplan. We vragen ons af of deze aanpak haalbaar is. We kiezen nu eigenlijk voor de stringente maatregels, hebben we gehoord tijdens de dialoogsessie. We verlenen nu in ieder geval mandaat om bepaalde zaken gedaan te krijgen, namelijk om oneigenlijk grondgebruik tegen te gaan. Wij vinden ook niet dat je landjepik kunt gaan spelen als inwoner. Grond van de gemeente is nu eenmaal van de gemeente. Wat ons wel een beetje verontrust, zijn de proceskosten die mensen aan hun broek krijgen. Als het twintig jaar lang op die manier is ingericht met een boom of een plant, dan weten de bewoners het misschien niet. Het is een aanname en wij vinden dat de menselijke maat een beetje moet worden teruggebracht. Ik ben wel een beetje verontrust geraakt door hoe dat nu wordt ingekaderd.
Wat betreft het concrete kostenplaatje: we hebben wel een schatting gekregen van de geraamde kosten, maar is dat wel genoeg om het voor elkaar te krijgen? Ook heeft de gemeente weer de verplichting het zelf te onderhouden. Als dat dan weer niet gebeurd is en de inwoner heeft het zelf wel gedaan, vinden we dat een beetje krom. Al met al blijft het lastig om dit allemaal in harmonie met elkaar te regelen. We vinden gewoon dat het ordentelijk moet verlopen en in goede samenspraak. Communicatie vinden we dus heel belangrijk. Het in gesprek gaan, het inventariseren, vinden we dus een heel goede stap. Laten

we niet gaan voor het ophalen van de postzegeltjes, maar laten we de uitzonderlijke gevallen goed in de gaten houden.
De makelaars adresseren vinden wij een heel goed punt. Ik heb zelf onlangs ook een huis gekocht en ik hoop toch echt dat ik er niet mee te maken heb. Ik heb het niet gecheckt, want dat zijn dingen waar je niet aan denkt – je vertrouwt gewoon op wat je koopt. Misschien kan daar dus nog naar worden gekeken, en anders heb ik nu iets geleerd.

De VOORZITTER: Dank u wel voor uw bijdrage en gefeliciteerd met de aankoop van uw woning. Ik heb nog een aantal partijen op mijn lijstje, maar ik zie geen handen. Mevrouw Antolini, u was net een fractie eerder dan de heer De Ruiter.

Mevrouw ANTOLINI: Dank u, voorzitter. Vandaag hebben wij het over de aanpak van oneigenlijk gebruik van gemeentegrond. Het is een lastig onderwerp, dat is wel duidelijk. Er komt heel veel bij kijken. Je hoort heel veel meningen. Er zijn vast mensen die niet bewust gebruikmaken van gemeentegrond. Ik kan me heel goed voorstellen dat het per ongeluk gaat. De ChristenUnie-SGP gaf ook al aan dat de meeste mensen er bij een aankoop gewoon van uitgaan dat het goed zit. Om zo hard en onmenselijk te zijn als dat niet het geval is? Dat lijkt me niet wenselijk en dit leidt gewoon tot hele nare situaties. Er kunnen ook andere partijen schuldig zijn, het zijn niet per se alleen de inwoners zelf.
Ik zou het college willen vragen of het uiteindelijk mogelijk is om echt goed inzichtelijk te hebben waar dit precies allemaal voorkomt. Ik snap dat dat lastig is. Het staat nu al een beetje in het voorstel, maar het is nog niet precies duidelijk waar het precies allemaal gebeurt. Kan dit inzichtelijk gemaakt worden en gedeeld worden met de raad?

De VOORZITTER: Dank u wel, wij gaan het antwoord zo meteen horen, denk ik. We gaan eerst naar BVNL, de heer De Ruiter.

De heer DE RUITER: Dank u, voorzitter. Ik ben zelf in 2003 in deze gemeente komen wonen en herinner mij publicaties uit die tijd over dit onderwerp. Het beheerste de kranten. We zijn twintig jaar verder. De straten en wijken waar het nu over gaat, bestonden toen nog niet. Toch blijkt dat het beleid in de afgelopen twintig jaar op dit gebied onduidelijk is, zo niet afwezig. Wat de fractie van BVNL betreft moeten we een duidelijke keuze maken. Stellen we duidelijke handhavingskaders vast of laten we het op zijn beloop en staan we landjepik toe? Wat dat betreft heeft de fractie van BVNL wel een voorkeur voor het voorstel van de heer Blom van het CDA. Wat mij ook niet helemaal duidelijk wordt, is hoe groot het probleem is. Gaan de kosten van handhaving wel opwegen tegen de gemiste inkomsten of de nog te halen inkomsten van de gemeente?
Dan heb ik nog een paar voorbeelden vanuit de praktijk, waarvan ik me afvraag of deze onder de regeling gaan vallen. Ik woon zelf in een wijk uit de jaren zeventig, in Hoofddorp, waarvan ik weet dat door een uitzetfout destijds bij de aannemer, de tuinen groter zijn uitgevallen bij de bouw en de openbare ruimte wat kleiner. Dat resulteert in heel krappe parkeerplekken. Afgezien van de verjaring, horen deze gevallen daar ook bij? In Cruquius is onlangs nog een wijk opgeleverd waar een deel van de schuurtjes abusievelijk op de gemeentegrond is geplaatst door de bouwers. Zijn de kopers van die woningen nu aansprakelijk voor het gebruik van die grond, en hoe gaan we dan om met de aanwezige bebouwing? Komt die bulldozer van de heer Van Laar eraan te pas in een nagenoeg nieuwe wijk? Welke inkomsten mist de gemeente hierdoor en weegt dat op tegen de kosten van handhaving? Mijn belangrijkste vraag aan het college blijft echter welke waarborg we krijgen dat er ook daadwerkelijk gehandhaafd wordt en dat er geen sprake gaat zijn van willekeur, ongeacht of we nu kiezen voor handhaving of het toestaan van landjepik.

De VOORZITTER: Dank u wel. Dan heb ik nog twee heren, de heer Hagemeijer en de heer Vermeulen.

De heer HAGEMEIJER: Als mensen gaan wijzen, haak ik heel snel af. Voorzitter, goed dat wij het hebben over het oneigenlijk gebruik van de gemeentegrond. Van oudsher is dit al een groot probleem in onze gemeente. Ik herinner mij nog uit een ver verleden gedoe over de schuttingperikelen in onze gemeente, dus u kunt nagaan hoe lang wij hier al mee stoeien. Leeftijdstechnisch had ik het misschien beter niet kunnen vermelden.
In het voorstel kunnen wij lezen dat bij een derde van de grondgebonden woningen mogelijk sprake is van oneigenlijk gebruik van gemeentegrond. Het zal vast niet bij alle gevallen om een groot aantal vierkante meters gaan, maar ook kleine stukjes kunnen grote problemen geven. Het zal ook niet altijd bewust gebeuren, maar dat maakt het nog niet juist. Goed dus dat wij hier als gemeente een plan van aanpak voor gemaakt hebben. In het raadsvoorstel lezen we dat de capaciteit voor het implementeren van de aanpak begrensd is. Kan de wethouder aangeven wat de oorzaak is van deze begrenzing? Is het budget te laag om de capaciteit te vergroten, of werkt de arbeidsmarkt ons tegen? Wat zou er, bijvoorbeeld qua geld, nodig zijn om deze begrenzing op te heffen? Dat is misschien best interessant.
Het voorgestelde budget van € 200.000,00 lijkt ons, gezien de nodige procedures, aan de lage kant. Misschien wordt het overzichtelijker als het bedrag gespecificeerd wordt. Wat is er bijvoorbeeld nodig voor mankracht, administratie en wat is er beschikbaar voor procedures? Misschien kunnen we dan het budget voor handhaving en mankracht goedkeuren. Handhaving is nu eenmaal niet gericht op geld verdienen, dus ja, dat het wat geld gaat kosten en dat de opbrengsten hier niet tegen opwegen, is dan jammer. Het privé maken van gemeenschappelijke grond moeten we tegengaan, dus wij kunnen ons prima vinden in dit voorstel.

De VOORZITTER: Dank u wel, de heer Vermeulen van Forza!, ga uw gang.

De heer VERMEULEN: Ja voorzitter, dank u wel. Ik heb in ieder geval een iemand gehoord met wie ik het helemaal eens ben. Dat is de mijnheer van de PvdA, die naast me zit. Ik ga het er ook maar over hebben.
Voorzitter, als we het over gemeentegrond hebben, vragen we ons af wat eigendom eigenlijk is. Als je iets twintig jaar niet gebruikt hebt, als je je er al twintig jaar niet eens bewust van bent dat je het bezit, en dat iemand anders er in die tijd wel gebruik van heeft gemaakt en dit voor eigen rekening onderhoudt, is het dan nog wel jouw bezit, of is het dan niet beter als die ander het eigendom verkrijgt? Zo moet de wetgever hebben gedacht toen zij het begrip 'verkrijgende verjaring' in het leven riep. Dat brengt ons bij de vraag van vandaag. Zolang de gemeente het eigendom van de grond heeft en zich als eigenaar gedraagt, moet er natuurlijk worden ingegrepen als iemand het zich toe-eigent. Dat staat ook voor onze fractie buiten kijf. We spreken echter over gevallen, waarin al dan niet bewust stukjes grond door inwoners worden onderhouden, die zo indertijd deel zijn gaan uitmaken van hun persoonlijke leefomgeving. Als je je daar twintig jaar lang niet bewust van bent, twintig jaar lang niet naar die grond hebt omgekeken en er nooit bent geweest om onderhoud te plegen, welk recht heb je dan nog? Wat Forza! betreft komen we met al deze inwoners tot een vergelijk, waarbij de insteek moet zijn dat wie zich twintig jaar of langer als eigenaar gedraagt, ook recht moet hebben op dat eigendom. In de toekomst moeten we scherper zijn op het bewaken van gemeentelijk bezit. Het zou helpen als we ons als eigenaar gedragen, bijvoorbeeld door goed onderhoud te plegen, zodat we het direct waarnemen als grond wordt toegeëigend. Het zou dus goed zijn als het gebiedsmanagement of verbonden partijen die gemeentelijk bezit onderhouden hierop toezien. Wat Forza! betreft is bezit het beste op zijn plaats bij iemand die er ook gebruik van maakt. Geef grond waar dat mogelijk is onder voorwaarden in bruikleen aan onze inwoners. Zo borg je gemeentelijk eigendom en bespaar je op kosten van onderhoud. Verder heeft grond alleen maar waarde omdat de overheid als monopolist op het toewijzen van bestemmingen al dan niet bewust schaarste creëert en in stand houdt. In een gezonde wereld is de grond waar aardappelen op geteeld worden, net zoveel waard als de grond voor een tuintje of een woning, en dat is niet zoveel. Tot zover, voorzitter.

De VOORZITTER: Dank u wel, dan zijn we door de bijdragen in eerste termijn heen en gaan we naar het college voor een beantwoording over eigenaarschap, landjepik, bulldozers en notarissen. Ik geef het woord aan mevrouw Van der Meij.

Wethouder VAN DER MEIJ: Dank u wel, voorzitter. Voor mij is het als wethouder natuurlijk een nieuw onderwerp, maar voor deze raad niet. Dat is al eerder aangekondigd. Wat ook niet nieuw is, en dat wil ik nogmaals benadrukken, is dat het uitgangspunt van de stukken die nu voorliggen, niet is veranderd. Het uitgangspunt is dat wij eigenaar zijn en blijven, en het niet accepteren als grond onrechtmatig wordt ingenomen door inwoners. Laat dat heel duidelijk zijn: dat uitgangspunt blijft hetzelfde en we zullen er alles aan doen om dat zo te houden.
Ik hoor de heer Van Laar zeggen dat het stuk dat nu voorligt absoluut niet voldoet aan hetgeen bij de informatieve bijeenkomst besproken is, omdat het nog steeds heel rigide en beperkt in mogelijkheden is. Dat wil ik toch ook wel bestrijden, want we gaan sommige zaken wel degelijk op een andere manier bekijken. In het verleden was er één uitgangspunt, of verkopen of ontruimen. Daar zat geen enkel licht tussen, dus wanneer verkopen niet aan de orde was, moest er ontruimd worden. Daar zit in de casuïstiek die nu voorligt wel wat licht tussen. Dat is niet een groot gordijn dat we openschuiven, want daarmee werk je ook weer in de hand dat mensen het in gebruik gaan nemen en zich vervolgens beroepen op die mogelijkheden. Het is dus niet zo dat we de ruimte nu opengooien, maar door middel van de hardheidsclausule zijn er nu wel mogelijkheden om maatwerk toe te passen in die gevallen waarin het heel onevenredig is. We gaan echter niet in het algemeen zeggen dat we op alles maatwerk gaan toepassen. Dat zou de gordijnen te ver openschuiven en dan komt er te veel licht tussen. Waar komt dat dan tussen? Tussen de uitgangspositie dat eigendom inderdaad een zeer zwaar recht is en dat wij als gemeente, op grond van de Gemeentewet, de verplichting hebben ervoor te zorgen dat het eigendom en eigendomsrecht aan onze zijde blijft bestaan. Daar moeten we gewoon ook iets mee. De heer Blom geeft aan dat het nu echt goed aangepakt moet worden. Op zich ben ik dat met u eens, maar dat wekt de suggestie dat we dat in het verleden niet gedaan hebben en dat ben ik niet met u eens. We proberen in deze raad, niet alleen met dit voorstel maar in het verleden ook, met elkaar de juiste manier te vinden om zo goed en snel mogelijk de casuïstiek aan te passen. Het idee dat dat in andere gemeenten vele malen makkelijker gaat, bestrijd ik ook. Het verschil bij onze gemeente is denk ik wel dat wij heel veel grondgebonden woningen hebben en dat een deel van de wijken destijds in de jaren zestig, zeventig en tachtig is vormgegeven op een manier die het vrij makkelijk maakte een extra stukje grond te gebruiken als tuin. We hebben het dan over de zogenaamde bloemkoolwijken. De HAP heeft aangegeven …

De VOORZITTER: Voor u naar de HAP gaat, ik zocht even naar een punt.

Wethouder VAN DER MEIJ: Ik doe niet aan punten. Sorry.

De VOORZITTER: Ik merk het. De heer Blom had er toch een opmerking of vraag over, ga uw gang.

De heer BLOM: Ik heb twee mensen gesproken die een stukje grond van de gemeente wilden kopen. Zij hebben op de juiste manier een aanvraag gedaan. Een van hen moest acht maanden wachten op een reactie en de ander twaalf maanden, na aandringen en bellen. Ik kan me toch niet voorstellen dat je iets acht of twaalf maanden op je bureau laat liggen. Daar moet toch iets aan gedaan kunnen worden?

De VOORZITTER: Mevrouw Van der Meij, gaat uw gang.

Wethouder VAN DER MEIJ: Dank u wel. Dat ziet ook op het punt dat mevrouw Knikker van D66 aangaf. Als u een verzoek indient, duurt het twaalf maanden, voordat daarop gereageerd wordt. Dat ligt niet aan het feit dat het daar twaalf maanden op een bureau blijft liggen omdat we er geen zin in hebben. Dat is

omdat er andere werkzaamheden voorliggen en we met elkaar in dit huis twee fte's op dit dossier hebben zitten. Als we uitgaan van de schatting dat bij een derde van de woningen sprake is van oneigenlijk gebruik, kunt u zich voorstellen dat we daar niet zo heel veel mogelijkheden hebben. Die twaalf maanden is inmiddels wel wat korter geworden, doordat er heel hard gewerkt wordt op de afdeling, maar zolang wij in dit huis niet vinden dat er meer geld uitgegeven moet worden aan de aanpak hiervan, blijft het bij deze twee fte's. Af en toe hebben we een flexibele schil via inhuur en komt er 1,6 fte bij, maar dat is de afspraak die we met elkaar gemaakt hebben. Daar kunt u dus iets aan veranderen, maar dat heeft ook weer effect op andere prioriteiten die we met elkaar willen stellen.

De VOORZITTER: Nog een vervolgvraag van de heer Blom.

De heer BLOM: Ik wil ook aangeven dat er een verdienmodel zit in die grondverkoop. Iedereen denkt dat het hier om stukjes van een 0,5 m^2 gaat, maar ik ken ook stukken van 300 m^2. Daar kun je makkelijk een ambtenaar voor een jaar van betalen. Er zijn dus best mogelijkheden.

Wethouder VAN DER MEIJ: Ook dat ontken ik niet, mijnheer Blom, maar wij hebben met elkaar op dit moment een werkwijze afgesproken. Als diegene die 300 à 400 m^2 wil kopen en dat dit leidt tot een zaagtand in ons aanblik, kan het niet. Punt. Dus dan ga je wel het werk doen, het onderzoek doen, om er vervolgens achter te komen dat het niet kan. Dan is de reactie naar de indiener van de aanvraag dat we het niet gaan doen en dan verzand je snel in juridische procedures. Dat is dus juist waarom ik van meet af aan ervoor heb gepleit om verder te kijken dan die heel rigide 'verkoop of ontruiming'. Dat kwam namelijk heel vaak op nee uit, omdat we ook andere heel stringente maatregelen hadden afgesproken. Daar zit nu, nogmaals, wat licht in, want we hebben met dit beleid ook gezegd dat het uitgangspunt is dat we het liefst geen zaagtanden hebben en dat er in ieder geval logische grensafscheidingen zijn. Met logisch bedoel ik dat de onverkochte stukken met enigszins gemak onderhouden moeten kunnen worden. Wanneer we het onszelf daar heel moeilijk maken en dus weer extra kosten moeten gaan maken, doordat het onderhoud door de zaagtand gecompliceerd wordt, moet je dat niet doen. Maar dat hele harde statement, dat een zaagtand per definitie onmogelijk is, laten we los met deze aanpak.

De VOORZITTER: Ik ga toch weer even ergens een punt zoeken, want er komen twee vervolgvragen. De heer Van Laar en de heer Vermeulen.

De heer VAN LAAR: Volgens mij schetst de wethouder precies wat er mis is met het huidige beleid. We hebben twee fte's, dat is ongeveer 400 dagen, die doen 200 casussen per jaar, dus er gaat twee dagen per casus in. Maar wat doet de gemeente? Ze sturen eerst een halsstarrige nare juridische brief, waarmee de juridisering uitgelokt wordt. Dan moet er van alles aangetoond worden. Je kunt als gemeente ook naar de oudste satellietfoto kijken, constateren dat het om een klein stukje gaat en dat het twintig jaar geleden al hetzelfde was en een brief sturen die bij ondertekening het stuk grond in bruikleen stelt bij de inwoner. Dan ben je klaar. Je kunt dus een andere aanpak kiezen, waarmee je veel meer casussen kunt wegwerken en het oude zeer kunt oplossen. Volgens mij kiest de gemeente voor de meest halsstarrige en minst meewerkende houding, waardoor je heel veel kosten en tijd verliest. Bent u dat met me eens, wethouder?

De VOORZITTER Oké. Ik zat al te zoeken naar de vraag, maar zo vatte ik het al op. De heer Vermeulen, aanvullend.

De heer VERMEULEN: Ja, ik ben het eens met alles wat de heer Van Laar heeft gezegd. Verder ben ik blij te horen dat de zaagtand niet iets was waar Mozes mee de berg afgekomen is, want dan waren we er nooit van afgekomen, maar is dit beleid dat ooit is vastgesteld door een raad, en kunnen we dat beleid misschien ook weer aanpassen, zodat we niet zo moeilijk gaan doen over een zaagtand?

De VOORZITTER: Mevrouw Van der Meij, gaat uw gang.

Wethouder VAN DER MEIJ: Het lijkt wel of we het over twee verschillende stukken hebben. Het stuk waar de heren Van Laar en Vermeulen het over hebben, is het huidige beleid, en daar willen we juist vanaf. Dat voorstel ligt nu voor en die ruimte biedt dit beleid. Met het oude beleid waar we het in eerste instantie over hadden, konden we geen zaagtanden hebben, geen maatwerk toepassen en geen 15 centimeter overdragen aan bewoners. Ik zeg niet dat we dat nu allemaal gaan doen maar dit beleid, of de afspraken die we hier met elkaar maken, biedt die mogelijkheid juist wel.

De VOORZITTER: Nog een korte vervolgvraag van de heer Vermeulen. Graag niet een heel betoog, gewoon een korte vervolgvraag.

De heer VERMEULEN: In het stuk staat gewoon dat een bewoner zelf verjaring moet aantonen. Dan moet hij daar zelf alle kosten voor betalen. Dat is nog steeds die hele juridische mallemolen en dat hele proces. Het is niet meer via de rechter, hoop ik – dat heb ik gevraagd aan het college, maar die vraag is nog niet beantwoord – maar het is nog wel die hele mallemolen die heel veel tijd kost. Dat kun je een stuk klantvriendelijker doen als je een beetje meedenkt en ze een beetje helpt.

Wethouder VAN DER MEIJ: Op dit moment is het zo dat verjaring via de rechter aangetoond moet worden. Dat gaan we nu in eerste instantie zelf beoordelen. Ook dat is een verruiming van de mogelijkheden. We beoordelen dan of er sprake is van verkrijgende verjaring. Dat is een juridische procedure. Daar kunt u het mee eens zijn of niet, maar uiteindelijk blijft het uitgangspunt dat je geen land mag inpikken en dat wij als gemeente alles in het werk moeten stellen om te zorgen dat wij ons bezit behouden. Dat we nu ruimte bieden, betekent inderdaad dat de inwoner dat moet aantonen. U zegt dat dat gelijk allerlei juridische procedures zijn, maar u geeft zelf ook voorbeelden van hoe dat aangetoond kan worden. Die beoordeling kan nu door de gemeente plaatsvinden en dat vind ik echt winst in deze nieuwe afspraken. In de gevallen waar we de stellingname niet volgen, komen we alsnog voor de rechter. Dat klopt, maar dat lijkt me volkomen legitiem, want op basis van de Gemeentewet zijn wij verplicht om ervoor te zorgen dat de gemeente haar eigendom behoudt.

De VOORZITTER: Een razend interessant stukje denk ik, maar u was gebleven bij de beantwoording van de HAP.

Wethouder VAN DER MEIJ: Dank u wel, voorzitter, de beantwoording van de vragen van HAP was op dat moment een logisch haakje, maar ga ik even terug naar de volgorde, want ik weet het haakje niet meer. Excuus. De heer Spijker van EEN Haarlemmermeer geeft aan dat er ook eens gekeken moet worden naar houderschap in de vorm van huurpacht. Daar hebben we heel expliciet niet voor gekozen, omdat het een enorme administratieve last betekent. Wanneer wij de grond nodig hebben, bijvoorbeeld voor klimaatadaptatie of energietransitie, is het heel ingewikkeld als we dat niet helder geregeld hebben. Het is dus belangrijk het goed te regelen. Het is dus ofwel ons eigendom, of het gaat over in eigendom en dan heeft iedereen zijn eigendomspositie helder. Wanneer wij de grond echt nodig hebben voor onze gemeentelijke opgave, hebben we die in eigendom.
U zegt over de Vereniging van Eigenaren dat we ook moeten kijken naar verkoop aan de betrokken eigenaren. Juridisch verkopen we aan de VvE, dat heb ik u al eerder uitgelegd in een andere sessie. U verwijst ook naar de Meidoornlaan in Badhoevedorp. U heeft het over een geval, waarin iemand die grond al veertig jaar te goeder trouw gebruikt. Ik moet eerlijk zeggen dat ik die casus niet ken. Het feit dat er gesproken wordt over veertig jaar is iets dat we pas van één kant gehoord hebben, dus ik laat me er nu nog niet over uit. Wat ik wel wil zeggen, is dat die casuïstiek beoordeeld zal worden als we deze regels met elkaar vaststellen. Het zal langs de lijn van deze regels worden gelegd. Ik noem het expliciet

regels en geen beleid, omdat we hier handelen als eigenaar en niet in bestuursrechtelijke zin.
De heer Van Laar had het over oude zaken van stukjes grond van 15 centimeter en vraagt om een ruimer instrumentarium. Dat is exact wat ik aan u voorleg.
Ik kom bij mevrouw Woolthuis. Ik had het over de bloemkoolwijken, waarin het heel makkelijk is een extra stukje tuin in gebruik te nemen. Wat we bedoelen met het preventief kijken, is dat we bij de ontwikkeling van nieuwe wijken moeten gaan bedenken hoe de grond wordt verdeeld. Dat gebeurt overigens al. Ik kijk naar mijn wijk, Getsewoud, waar het helemaal niet logisch is dat je een stukje grond of tuin nog eens extra in gebruik neemt. Dat betekent niet dat ik geen voortuin heb, maar wel dat mijn voortuin niet zo is gemaakt dat het aantrekkelijk is om nog een extra metertje erbij te trekken. Dat wordt daar dus mee bedoeld.
U vraagt ook of er werk met werk gemaakt kan worden. Dat is exact wat we willen doen. Daar waar we vanwege bijvoorbeeld riolering of klimaatadaptatie met elkaar aan de slag moeten, gaan we met elkaar bekijken of er sprake is van oneigenlijk grondgebruik en waar we de grond echt nodig hebben om dat werk te kunnen verrichten. U zei dat het soms wel lijkt alsof wij bewust de ene persoon wel een brief sturen en de ander niet. Dat klopt. Dat is wat we met elkaar hebben afgesproken, want we werken signaalgericht. Als er geen signaal is, pakken we het niet op, want daar hebben we de mankracht niet voor. Hoe het nu is, krijgen inderdaad sommige mensen wel iets, en anderen niet. Die signaalgerichte aanpak hebben we met elkaar afgesproken.
Dan heeft u het over die € 200.000,00 en of dat niet veel te weinig is. Daar waar we werk met werk gaan maken, dus het echt projectgericht gaan aanpakken, zitten de kosten voor de aanpak van oneigenlijk grondgebruik in de projectkosten, dus dat valt hierbuiten. De personele kosten vallen hier ook buiten, dus die € 200.000,00 ziet echt puur op zaken waar we juridische procedures moeten gaan volgen, en soms op inhuurkracht. De laatste jaren is het afdoende gebleken.
Mevrouw Van Straten van de VVD heeft het over landjepik. Dat het niet mag, is wat we hier weer opnieuw met elkaar bevestigen. Ze roept ook op om te communiceren, vooral aan inwoners. Dat advies neem ik ter harte en ik wil daarbij opmerken dat het nieuws is dat we ook juist proactief de makelaars gaan opzoeken. Van een notaris verwacht je dat hij of zij het Kadaster checkt, dat is zijn werk. We gaan dus ook Funda bekijken om te zien waar woningen te koop staan en wat voor actie dat voor ons betekent.
Dan kom ik bij D66 dat een aantal vragen had over het plan van aanpak met de wijken die jonger zijn dan twintig jaar. De wijk die u noemt, valt erbuiten, want die is ouder dan twintig jaar. Maar met de inventarisatie en het opstellen van het plan, alsmede de kostenraming, gaan we aan de slag zodat we in 2024 bij de voorjaarsrapportage middelen kunnen aanvragen. Over de flexibele schil heb ik het al gehad. Er zijn twee vaste fte's en 1,6 flexibele schil. U vraagt ook wat de waarde is van extra fte's daarop. Dat vind ik een technische vraag en die laat ik nog even open. U heeft het nog over die twaalf maanden en daar heb ik al iets over gezegd. Dat is een uiterlijke termijn. We proberen bewoners eerder te informeren en de wachtlijst is inmiddels ook teruggelopen. Ik denk echter dat het goed is om te communiceren hoelang het duurt in het slechtste geval, en alles wat beter is, is mooi meegenomen.
De heer Beusenberg vroeg of we de koper niet kunnen verplichten om een toetsing te doen. Dat doe je dus bij de notaris. Nogmaals, wij zijn voornemens de communicatie richting de makelaars op te pakken en intensief aan te pakken, maar het opleggen van een verplichting is juridisch gezien niet mogelijk.

De VOORZITTER: Kijk, een punt uit uzelf, dat is heel fijn voor mij, want de heer Beusenberg heeft er een vraag over.

De heer BEUSENBERG: Heeft u al een keer onderzocht of zo een toetsing juridisch haalbaar is? Het lijkt mij dat we iemand een soort vrijwaring kunnen geven als er een woning verkocht wordt binnen een bepaald artikel, want dan ben je van het gezeur af.

De VOORZITTER: Duidelijk. Mevrouw Van der Meij.

Wethouder VAN DER MEIJ: Dat is dus het lastige. Dit is een privaatrechtelijke aangelegenheid en hoe je onroerende zaken verkoopt en de verplichtingen die daaraan vasthangen is geregeld in het Burgerlijk Wetboek. U zoekt naar een bestuursrechtelijke mogelijkheid. Die is er niet, want de hele verkooplevering is een privaatrechtelijke aangelegenheid die in het Burgerlijk Wetboek is vastgelegd. Wij kunnen daar geen beleid op ontwikkelen.

De VOORZITTER: Een korte reactie.

De heer BEUSENBERG: Een korte reactie en een kleine vervolgvraag. Zou u zo vriendelijk willen zijn dat juridisch te laten toetsen? Is het mogelijk dat via de gemeente op te leggen? U kunt natuurlijk aangeven dat wij met een probleem zitten, dat iedere keer grond van de gemeente gestolen wordt.

Wethouder VAN DER MEIJ: Met de beperkte menskracht die we al hebben, ga ik die mensen niet daarvoor aan de slag zetten. Dat heeft te maken met wat ik u net uitleg. Het zit niet in het bestuursrecht, het zit in het privaatrecht en daarvoor moet u in Den Haag zijn en niet in Haarlemmermeer. Nogmaals, een onderzoekplicht is er al, zowel bij de verkoper als de koper. Ook dat staat allemaal in het Burgerlijk Wetboek. Daar wil ik het graag houden. Er is dus geen mogelijkheid dat in het bestuursrecht te brengen.

De VOORZITTER: Gaat u verder.

Wethouder VAN DER MEIJ: Mevrouw Antolini vroeg of het mogelijk is om alles inzichtelijk te maken, dus van alle zaken die er mogelijk zijn. Dat vergt nogal wat menskracht en dat is een understatement. Wij stellen voor om dat voor alle wijken te doen die jonger dan twintig jaar zijn, omdat we daar het grootste en snelste effect hebben. We gaan er dus wel wat in doen en ik hoop dat we het steeds meer kunnen uitbreiden. We beginnen echter met de wijken jonger dan twintig jaar.
De heer De Ruiter had het over een casus met schuren in Cruquius die foutief zouden zijn neergezet. Ik hoor daar voor het eerst over dus ik vind het lastig daar inhoudelijk op te reageren, omdat ik de casus niet ken. Ik verzoek u om daar een schriftelijke vraag over te stellen, zodat we erop terug kunnen komen.

De VOORZITTER: De heer De Ruiter wil daar iets over vragen.

De heer DE RUITER: Het verbaast mij dat de wethouder die zaak niet kent, want hij is vrij recent. Ik zal daar niettemin in een schriftelijke vraag op terugkomen. Mijn vraag blijft echter staan, omdat ik ook in mijn eigen woonomgeving een voorbeeld ken dat weliswaar ouder is dan twintig jaar, maar waar ook tijdens de bouw al opstallen verkeerd geplaatst zijn of niet geplaatst zijn volgens de uitgezette tekeningen. Laten we dat soort situaties hier ook onder vallen?

De VOORZITTER: Duidelijk. De portefeuillehouder.

Wethouder VAN DER MEIJ: We hebben het inderdaad tijdens de informatieve bijeenkomst gehad over een casus, waarin we als gemeente een bouwtekening hadden die de inwoners verplichtte hun auto’s te parkeren bij het huis, terwijl de grond bij het huis niet van de woningeigenaar was, maar van de gemeente. In die grond liepen dan ook nog eens leidingen. We moesten dus eigenlijk ontruimen, maar we verplichtten ook tot verkoop. Dat is precies een casus die gewoon niet past in de regels die we op dat moment met elkaar hadden afgesproken. Ik ga nu niet zeggen op welke manier we die casus gaan oplossen, maar deze regels maken dat we daar wel maatwerk kunnen toepassen en met elkaar in gesprek kunnen. Dat kon in het verleden niet.
Ik heb alle vragen gehad, denk ik. Als dat niet zo is, hoor ik het ongetwijfeld. Ik wil nog één keer zeggen dat ik echt denk dat we een stap voorwaarts maken als we deze regels zouden vaststellen. Ik zeg niet

dat we het morgen gaan oplossen, want dat gaat niet lukken op zo een korte termijn. Dat geldt ook voor heel veel andere gemeenten. Ik denk wel dat we een stap voorwaarts zetten. Als we een jaar bezig zijn, hoop ik dat we dat in de communicatie met u kunnen delen.

De VOORZITTER: Dank u wel voor uw uitvoerige beantwoording. Ik ga een rondje doen om te kijken of er vragen zijn blijven liggen. Ik zie in ieder geval mevrouw Woolthuis en de heer Van Laar.

Mevrouw WOOLTHUIS: Dank u wel voorzitter. Ik wil toch even terugkomen op de preventieve maatregelen, waarmee we zeggen dat we nieuwe woonwijken kúnnen controleren. Voor de nieuwere wijken móeten we dit toch gewoon doen? Anders blijft het zo vrijblijvend en zitten we over een aantal jaar nog steeds in hetzelfde cirkeltje. Als we dit niet doen, hoe kiezen we dan welke wijken we controleren? Ik vraag me dit oprecht af. Ik snap dat twee fte's en 1,6 fte aan inhuur heel weinig is om dit te doen, maar als we het niet doen, komen we niet verder dan we vandaag de dag zijn, vindt u niet?

De VOORZITTER: Daar zit inderdaad de vraag. We halen de vraag op van de heer Van Laar.

De heer VAN LAAR: De beantwoording van de wethouder geeft duidelijkheid, ook over het maatwerk dat ze voor ogen heeft. Het probleem is echter dat er maar drie mogelijke uitkomsten zijn in deze discussie. Of verkrijgende verjaring, of verkopen, of ontruimen. Er zijn heel veel situaties waarin de gemeente niet wil verkopen, of degene over wie het gaat niet wil kopen. Daar is geen oplossing voor in dit stuk. Daarom hebben we gevraagd om zo een bruikleenoptie en u zegt dat dat nog meer werk kost, maar volgens mij is een koopovereenkomst een stuk ingewikkelder om te sluiten dan een bruikleenovereenkomst. Waarom is er niet toch voor gekozen dat instrument toe te voegen?

De VOORZITTER: Dat zijn de laatste twee vragen, mevrouw Van der Meij, gaat uw gang.

Wethouder VAN DER MEIJ: Ik begin even bij het laatste, voorzitter. De overeenkomst opstellen zal het probleem niet zijn. Of je een koopovereenkomst of bruikleenovereenkomst opstelt, zal qua werk niet zo veel verschillen. Maar een bruikleenovereenkomst moet je wel bijhouden. Je moet er administratie van hebben: wat hebben we in bruikleen, hoe gaat het bij overdracht van de woning? We hebben het systeem met de groene kaarten gehad, deels loopt dat nog in Haarlemmermeer, maar daarbij verdween het groen vaak volledig uit het straatbeeld. We willen dus echt de afweging kunnen maken of deze grond van belang is, voor bijvoorbeeld klimaatadaptatie of biodiversiteit, of dat we de grond kunnen overdragen, waarbij die naar eigen inzicht ingericht mag worden. Ik geef dus aan dat die bruikleenovereenkomst niet het gemak heeft dat u nu suggereert en dat het ons daarnaast niet de mogelijkheid geeft te sturen. Die mogelijkheid is er wel als we gewoon kiezen of het aan de inwoner is of we het aan ons houden.

De VOORZITTER: Een vervolgvraag van de heer Vermeulen, de heer Spijker en de heer Van Laar. We doen het in die volgorde. Het woord is aan de heer Vermeulen.

De heer VERMEULEN: Ik hoor inderdaad een heel betoog dat er groen verdwijnt uit die straat. Ik vraag me af hoe dat kan. Ik weet dat er nog wel wat af te dingen is op het groenonderhoud in onze gemeente, dat zou een tandje beter kunnen, maar dat het zo erg is dat er twintig jaar lang dingen verdwijnen? Zoiets heb je toch gewoon veel sneller in de gaten als je je onderhoud goed pleegt? Dan grijp je toch direct in? Ik snap überhaupt niet hoe het zo ver heeft kunnen komen dat bij een derde van alle woningen blijkbaar grond van de gemeente getrokken is. Hoe kan dat wethouder?

De VOORZITTER: Dat eindigde weer met een vraag, daar is een voorzitter altijd blij mee.

De heer SPIJKER: Ik hoorde de wethouder spreken over de groene kaart en ik ken twee casussen met een groene kaart. Gaan die straks vervallen of blijven deze nog bestaan voor deze eigenaren?

De heer VAN LAAR: De wethouder sprak over het overdragen van grond. Bedoelde ze dat als alternatief op verkoop, is dat een mogelijke uitkomst van de hardheidsclausule, dat je alleen grond overdraagt? Anders zie ik daar nog steeds geen oplossing in.

De VOORZITTER: Ik zie non-verbaal van alles bij de wethouder gebeuren. Verbaal gaat zij hier iets aan toevoegen.

Wethouder VAN DER MEIJ: Dank u wel, voorzitter. Als ik zeg dat groen verdwijnt, bedoel ik niet per se dat het groen weg is, maar dat het achter een schutting komt te staan, waarmee het beeld waarmee we een wijk hebben opgezet, verdwijnt. U vraagt hoe het kan dat er zoveel oneigenlijk grondgebruik is. Dat heeft wel een beetje te maken met hoe onze gemeente gegroeid is. Er is in korte tijd heel veel gebouwd.

De VOORZITTER: Ja, dat riep inderdaad een vraag op.

De heer VERMEULEN: De wethouder begint heel enthousiast aan een antwoord, maar het is geen antwoord op mijn vraag. Wanneer u zegt dat het verdwijnt achter een schutting, is het groen er nog steeds maar is een situatie zodanig aangepast dat dat je direct moet opvallen. Waarom wordt er dan niet lik-op-stukbeleid op gevoerd? Waarom wordt het niet direct aangepakt?

De VOORZITTER: Ja, duidelijk. Mevrouw Van der Meij.

Wethouder VAN DER MEIJ: Een van de preventieve maatregelen die we ook nu hier weer met elkaar afspreken, is het lik-op-stukbeleid. Wanneer we het zien, zorgen we direct dat de grond terugkomt. We gaan dan ook niet in gesprek. U vraagt mij waarom dat niet gedaan is, maar dat is twintig of dertig jaar terug. Dat kan ik dus niet meer veranderen. We hebben het niet gedaan en dat soort wijken is behoorlijk explosief gegroeid, waardoor het heel makkelijk was om een extra stukje tuin toe te voegen. Dit is een vermoeden en een aanname, want ik heb niet dertig jaar teruggekeken, maar ik denk dat het met capaciteit te maken heeft. Het lijkt namelijk eenvoudig om te zeggen dat de grond moet worden teruggegeven, maar dat is niet gebleken.

De VOORZITTER: Voor we verdergaan een klein dingetje. De heer Beusenberg heeft een vinger omhoog, mevrouw Woolthuis heeft nog een vraag, alsmede de heer Vermeulen. We hebben nog twintig minuten. Ik weet niet of u ook nog een tweede termijn wilt, maar houd het kort en puntig, zodat we naar een eind kunnen werken.

De heer BEUSENBERG: Ik hoor de wethouder zeggen dat de grond verdwijnt achter een schutting. Dat betekent dan ook dat de schutting op grond van de gemeente staat. Zie ik dat verkeerd? Dan moet het toch opvallen? U heeft overal mensen lopen; handhavers en opzichters. Dat moet dan toch opvallen? Kom op, zeg!

De VOORZITTER: De vraag is duidelijk, het moet toch opvallen? Mijnheer Vermeulen, wat valt u op?

De heer VERMEULEN: Een klein beetje hetzelfde. Als je normaal groenonderhoud pleegt, kom je ergens toch een paar keer per jaar langs en ik kan het gewoon echt niet volgen.

De VOORZITTER: Mevrouw Van Straten.

Mevrouw VAN STRATEN: Ik wil toch een klein beetje in de praktijk kijken. Ik denk dat de mensen die precies op de hoogte zijn van waar de grens ligt tussen tuinen en gemeentegrond, niet degenen zijn die staan te grasmaaien. Als je de opdracht krijgt om een stukje groen te onderhouden en ergens een schutting ziet staan, weet ik niet of je dan ook gelijk degene bent die daarop gaat handhaven. Ik kan me dus in de praktijk wel voorstellen dat het zo kan groeien, want het zijn twee verschillende mensen met twee verschillende expertises. De praktijk laat dat ook zien.

De VOORZITTER: Voordat hier een minidebat ontstaat, interrumpeer ik, want het idee is dat we nu vragen stellen aan het college. Als u hierover met elkaar nog wilt praten, stel ik voor dat we dat dadelijk doen. We gaan nu even terug naar de beantwoording van het college.

Wethouder VAN DER MEIJ: Dat is inderdaad het laatste wat ik daar over kan zeggen. Het groenonderhoud wordt gedaan door aannemers, die hebben niet de kadastrale kaart voor hun neus wanneer zij onderhoud plegen. Daarnaast wordt het onderhoud door verschillende onderaannemers gedaan, dus ik denk dat het gezien het aantal, en gezien de samenstelling van onze gemeente en de ontwikkeling van onze wijken, naïef is om te denken dat het dus wel opvalt. Als dat zo zou zijn, hadden we dit gesprek vandaag niet gehad, denk ik.
Dan kom ik bij de groene kaarten. We geven geen nieuwe groene kaarten uit. Als de groene kaart wordt gebruikt op de manier die we in het verleden met elkaar hebben afgesproken, blijft deze voortbestaan, tenzij er een vraag ligt voor verkoop. In dat geval gaan we beoordelen of verkoop kan plaatsvinden. Als er onrechtmatig gebruik wordt gemaakt van de groene kaart, komen we ook op het ontruimingsverhaal. Daarmee is de groene kaart uiteindelijk een soort sterfhuisconstructie, maar er zijn er nogal wat uitgegeven, dus dat kan nog wel even duren.
Mevrouw Woolthuis van de HAP heeft het over het kúnnen controleren. Dat is een van de voorbeelden die genoemd wordt. Het gaat dan over taalgebruik. We hebben afgesproken dat we alle wijken jonger dan twintig jaar in ieder geval gaan controleren. Wanneer wij zien dat er ergens daadwerkelijk iets aan de hand is, gaan we direct over op ontruiming.

De VOORZITTER: Dan denk ik dat u met hulp van de twee fte toch door alle vragen van de raad bent gegaan. Ik hoorde net een minidebatje ontstaan en ik heb wat subthema’s gehoord. Dat waren dingen waar we het wel over eens waren en dingen waar we het niet over eens waren. Zijn er mensen die nog iets willen inbrengen in de tweede termijn? Het blijft angstvallig stil, maar de heer Van Laar pakt toch de handschoen op.

De heer VAN LAAR: Iemand moet het doen. Ik heb een aantal partijen over bruikleen gehoord en het introduceren van die optie. Het introduceren gaat nu iets te ver, maar we zouden toch op zijn minst kunnen verkennen of iets dergelijks. Ik ben benieuwd of andere partijen ook denken dat het de moeite waard is daar eens naar te kijken.

De VOORZITTER: De heer Spijker over bruikleen.

De heer SPIJKER: Dank u wel, voorzitter. Ik ben het volledig met de PvdA eens. Wij kunnen instemmen met het idee van bruikleen. Het zou logisch zijn als het dan bij de overdracht van een terrein weer teruggaat naar de gemeente.

Mevrouw VAN STRATEN: Ik wil nog even in herinnering brengen dat we van maatwerk naar een piepsysteem gegaan zijn en dat we iedere keer aan het finetunen zijn, omdat ons voornemen al te omvangrijk is en te veel kost. Ik zou op dit moment zeker niet willen voorstellen om een extra mogelijkheid toe te voegen, die nog meer capaciteit vergt. Dat zou precies ingaan tegen wat we willen

bereiken, namelijk dit beleid op een efficiënte manier, met duidelijke prioriteiten, uitvoeren. Daarom zijn wij daar niet voor.

De VOORZITTER: Duidelijk. Wij gaan ophalen bij D66, mevrouw Knikker.

Mevrouw KNIKKER: Daar sluiten wij ons helemaal bij aan. We hebben de wethouder gehoord. Kijk de discussie in 2017 terug, het is de moeite waard. Ik was er niet bij, maar mevrouw Van Straten wel. Die discussie was er toen dus ook. We hebben een beperkt budget. We willen heel duidelijk zijn aan de voorkant en we willen gedoe aan de achterkant voorkomen. Het is nu heel simpel; je koopt het of het wordt weer eigendom van de gemeente. Dat is heel duidelijk en transparant en er zijn heel veel gemeenten die het op deze manier doen. Ik ben voorstander van de aanpak die er nu ligt. Daar moet onze prioriteit liggen en daar moeten we onze menskracht op inzetten. We moeten het onszelf niet onnodig ingewikkeld maken door allerlei administratieve rompslomp, waar we later weer gedoe mee krijgen als mensen gaan verhuizen.

De VOORZITTER: De heer Vermeulen van Forza!, gaat uw gang.

De heer VERMEULEN: Forza! is groot voorstander van het Right to Challenge, dat wil zeggen dat het gewoon moet kunnen als inwoners graag hun eigen groen in de buurt onderhouden. Op die manier zou je mensen de regie kunnen geven over het groen in hun buurt. Wat betreft de problemen die er zijn als je mensen zulke dingen laat doen; zorg ervoor dat ze wel het kadastrale kaartje hebben waarop staat waar het groen is dat ze moeten onderhouden. En als ze dat missen, moeten ze het even melden bij de gemeente. Daar heb je geen twee fte’s voor nodig. Dan leg je het probleem gewoon neer bij je eigen uitvoerende partijen.

De VOORZITTER: Dit roept van alles op bij de VVD. Mevrouw Van Straten, ga uw gang.

Mevrouw VAN STRATEN: Ik wil toch even in herinnering brengen dat de VVD ooit een motie heeft ingediend om het Right to Challenge mogelijk te maken en dat dit sindsdien gewoon beleid is in onze gemeente. Wat dat betreft zijn al uw wensen dus al vervuld.

De VOORZITTER: We gaan kijken of de wensen van de heer Vermeulen vervuld zijn, want dat is nog maar de vraag.

De heer VERMEULEN: Als ik praat over mijn wensen in de privésfeer, kan ik zeggen dat al mijn wensen vervuld zijn. Kijkend naar het algemeen belang is het fijn dat de motie is aangenomen, maar als er verder weinig tot niets mee gedaan wordt, krijg je ‘onbekend maakt onbemind’. Misschien moet de gemeente wat meer haar best doen om haar eigen inwoners erop te attenderen dat ze hun eigen wijk nog kunnen verfraaien en daar misschien zelfs nog een financiële tegemoetkoming voor kunnen krijgen.

De VOORZITTER: De challenge komt gelijk uw kant weer op.

Mevrouw VAN STRATEN: Ik kan me voorstellen dat de heer Vermeulen wel tijd heeft om een openbaar stukje groen te gaan bijhouden, dus ik zou hem graag daartoe willen uitdagen.

De VOORZITTER: Ik ben bang dat ik het antwoord al weet.

De heer VERMEULEN: Ik ga mevrouw Van Straten enorm verbazen. Het groen tegenover mijn huis heb ik zelf bijgehouden, want daar groeien allemaal mooie grassen en brandnetels die als

biodiversiteit gelden in onze gemeente. Daar hebben we dus een hele rij lavendel neergezet. Mijn vriendin is momenteel in de hele buurt overal zonnebloemen aan het planten, dus u wordt op uw wenken bediend.

De VOORZITTER: Ik denk dat we teruggaan naar de heer Van Laar om het onderwerp samen te vatten, c.q. af te ronden, voordat we het over al onze eigen tuintjes thuis gaan hebben.

De heer VAN LAAR: Wij denken toch dat alleen verkopen of ontruimen te weinig smaken zij. We zien heel veel casussen, waarin de gemeente niet wil verkopen of waarin de inwoner niet wil kopen en die los je op deze manier dus nooit op. Dat is jammer maar ik voel dat er geen steun is, dus we laten het hierbij.

De VOORZITTER: U heeft wel steun van uw buurman, maar niet genoeg voor een meerderheid. De heer Beusenberg, een nieuw onderwerp?

De heer BEUSENBERG: Ja, een nieuw onderwerp. Mijn visie is dat er bij nieuwbouwwijken voor gezorgd wordt dat dit niet meer kan of dat er getoetst en gehandhaafd wordt. Ik ben bang dat het weer niets wordt als we op deze voet doorgaan. Dan zitten hier over twintig jaar weer raadsleden die zich hierin moeten verdiepen. Mijn aanpak zou dus zijn ervoor te zorgen dat het niet meer voor kán komen. Dat is mogelijk als je de boel in nieuwbouwwijken van huis uit dichttimmert.

De VOORZITTER: We gaan even ophalen bij uw collega's. Als het om periodes van twintig jaar gaat, is de heer Blom altijd van de partij. Daarna krijgen mevrouw Woolthuis, de heer Vermeulen en mevrouw Knikker nog het woord.

De heer BLOM: Zeker, maar de wethouder heeft zojuist al aangegeven dat de nieuwe wijken zodanig zijn ingericht dat het landjepik een stuk lastiger wordt. De vraag is dus al beantwoord.

De VOORZITTER: Mevrouw Woolthuis.

De heer WOOLTHUIS: Een deel van mijn woorden werd mij al uit de mond gehaald, want inderdaad, daarom ging ik echt door op het kúnnen controleren versus het gáán controleren. De wethouder heeft daar al antwoord op gegeven. Het college is ook heel duidelijk geweest over het nemen van preventieve maatregelen om het zo moeilijk mogelijk te maken om je tuin een stukje groter te maken. Ik denk dus dat dat wel in het beleid staat verwoord en met de toezegging dat we gáán controleren, denk ik dat we daar een stap maken.

De VOORZITTER: De heer Vermeulen, is uw vriendin ook actief bij nieuwbouwprojecten?

De heer VERMEULEN: Nee, bij nieuwbouwprojecten kan dat ook niet, want de wethouder maakt het onmogelijk. In Hyde Park stapelen we mensen in kleine kippenhokjes bovenop elkaar dus als je landjepik wilt doen, stap je van je balkon af en breek je je benen. Ik denk dus niet dat dat nog gaat gebeuren.

De VOORZITTER: Oké. Voor een stukje nuance gaan wij naar mevrouw Knikker.

Mevrouw KNIKKER: Mijnheer Beusenberg, toen u dit net zei, dacht ik dat u nog in 2017 was, want toen ging het juist over die zorgen dat deze discussie blijft terugkomen als we niets aan preventie doen, maar u wordt volgens mij op uw wenken bediend. Dit stuk gaat namelijk juist over het

voorkomen dat deze discussie blijft terugkomen. En er wordt een hele trits aan voorbeelden genoemd, dus volgens mij moet u helemaal in uw sas zijn met dit stuk.

De VOORZITTER: We gaan ophalen wat de heer Beusenberg van al deze wijsheden heeft meegekregen.

De heer BEUSENBERG: Het zijn vooral wijsheden, maar de toekomst zal het leren, toch?

De VOORZITTER: Dat was een krachtige samenvatting. Als ik zo rondkijk, denk ik dat alles gezegd is. Ik heb een toezegging genoteerd voor de schriftelijke beantwoording van een technische vraag van D66. Ik zie toch nog een nabrander van mevrouw Van Straten tijdens mijn afronding. Gaat uw gang.

Mevrouw VAN STRATEN: Ik weet niet of uw lijstje toezeggingen helemaal af was, maar ik hoorde toch ook de toezegging, naar aanleiding van onze oproep, dat naar inwoners gecommuniceerd gaat worden. Dat heb ik opgevat als een toezegging.

De VOORZITTER: Ik zie non-verbaal dat dat zo is, dus we hebben twee toezeggingen. Volgens mij zijn we er dan. Dit stuk kan naar de stemmingen op 25 mei. Ik dank u voor uw actieve bijdrages en sluit deze sessie.